

Spojrzenie na Stary Testament

3.10.2012

Cały Stary Testament jest przygotowaniem do przyjścia Chrystusa, które jest ukoronowaniem Bożego planu Zbawienia. Dziś, w oparciu o Ewangelię, przy czytaniu Pisma świętego, przyjmuję założenie, że:

1. Bóg jest Miłością = Dobro
2. Istnieje szatan, Jego przeciwnik, który jest nienawiścią = Zło
3. Człowiek ma wolną wolę, może wybierać
4. Życie doczesne jest zadane, przygotować ma nas do życia wiecznego.

Pismo Święte pisane jest pod natchnieniem Bożym, ale ma w sobie czynnik ludzki – jest obciążone mentalnością jego twórców (zwyczajnie, świat, w którym żyli). Poszczególne księgi pisane są w różnych okresach.

Rozpoczyna się Księgą Rodzaju, która powstaje w czasie niewoli babilońskiej, gdy Izrael zastanawia się, dlaczego spotkała go taka kara; zostaje wyrzucony ze swej ziemi, ziemi obiecanej.

Na początku jest opis stworzenia świata, który Bóg stwarza przez 6 dni. To taka teoria ewolucji, na miarę ówczesnych pojęć.

Jak opis raju ma się do historii Izraela?

Bóg stwarza człowieka, osadzając go w raju i daje mu wolną wolę, z jednym zastrzeżeniem: *„Z wszelkiego drzewa tego ogrodu możesz spożywać według upodobania; ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy z niego spożyjesz, niechybnie umrzesz.”* Rdz 2,16-17. To zakazane drzewo to Dekalog - 10 przykazań. To są te zakazane owoce. Człowiek powinien zaufać Bogu, że złem jest przekraczanie tych przykazań, a nie sam decydować, co jest dobre, a co złe.

Izrael widzi, że nieustannie przekraczał te Boże przykazania. Szczególnie łatwo przyjmował od ościennych ludów zwyczaj tzw. „prostytucji sakralnej”. Szatan – wąż, czym mógł najskuteczniej skusić Ewę, by zerwała owoc z drzewa zakazanego? Tym owocem, grzechem pierworodnym (obok pychy, że mogę sami decydować wbrew Bożej przestrodze) jest grzech seksu: w dwóch z dziesięciu przykazań (szóste i dziewiąte) jest o nim mowa.

Seks jest darem Bożym (Rdz 21, 24; Mt 19, 6), staje się natomiast owocem zakazanym, gdy dochodzi do zdrady partnera (partnerki): szóste – nie cudzołóż, dziewiąte - nie pożądaj żony bliźniego twego (Wj 14;17, Pwt 5,18; 21).

W opisie raju występuje szatan, sprawca pokus do przekraczania przykazań Bożych.

W dalszej części Księgi Rodzaju jest opis historii Abrahama, którego Bóg wybiera, aby dał początek narodowi wybranego. Naród ten ma w pewnym sensie być reprezentantem Boga na ziemi, ma postępować dokładnie

wg Bożych przykazań. Abraham więc musi wykazywać bezwzględne zaufanie Bogu. Abraham takie zaufanie wykazuje, gdy wyrusza w nieznaną do obiecaną krainę i gdy gotów jest poświęcić Bogu swego jedyne dziecko Izaaka. Równocześnie jednak, po ludzku, jego zaufanie nie jest pełne, gdy nie wierzy, że obiecanego syna może mu dać jego stara żona Sara i płodzi syna Ismaela z niewolnicą Hagar. Ismael staje się protoplastą narodu arabskiego, w Księdze Rodzaju określany jest, że „będzie to człowiek dziki, jak onager: będzie on walczył przeciwko wszystkim i wszyscy – przeciwko niemu; będzie on utrapieniem swoich pobratymców” Rdz 16, 12. Czyżby dzisiejsze stosunki izraelsko – palestyńskie (arabskie) były skutkiem tego niepełnego zaufania Bogu przez Abrahama?

Abraham symbolizuje wiarę (zaufanie Bogu).

Jedną z najważniejszych postaci Starego Testamentu jest Mojżesz. Jemu to Bóg powierzył wyprowadzenie Izraelitów z Egiptu i dał też na górze Synaj 10 przykazań, które mają obowiązywać naród wybrany i z których będzie on rozliczany w całej swojej historii. Historia Mojżesza i dążenie narodu wybranego przez pustynię w ciągu 40 lat (choć odległość z Egiptu do Palestyny jest stosunkowo niewielka, dziwi, dlaczego ten czas był tak długi) to obraz życia ludzkiego. Bóg daje człowiekowi 10 przykazań, których przestrzeganie ma go zaprowadzić do życia wiecznego w wiecznej szczęśliwości – w Ziemi Obiecaniej. Wędrowka przez pustynię – to nieustanne odstępstwa od tych nakazów, bunty, próby ustanowienia sobie innego bóstwa (Wj 32), ale też powroty. Wtedy Bóg wybacza ludowi jego odstępstwa i okazuje swoje miłosierdzie.

Mojżesz symbolizuje nadzieję (wyjście z niewoli grzechu).

Trzecią postacią Starego Testamentu, na którą trzeba zwrócić uwagę, to Dawid. Jemu Bóg obiecuje, że jego potomek będzie królować na wieki (2Sm 7, 12-16) Tym potomkiem jest Jezus Chrystus.

Dawid symbolizuje miłość (w swoim życiu wypełnia oba przykazania miłości). Opisałam to w refleksji „Dawid”.

Pismo Święte to ocean, z którego czerpać można nieskończenie, potrzebne są jednak założenia przyjęte na początku, by nie zgubić się w gąszczu opisów różnych ważnych i mniej ważnych historii. Każdy też z takiej samej historii może wyciągnąć własne wnioski, które będą różne od wniosków kogoś innego, a oba będą prawdziwe, byle były zgodne z powyższymi założeniami. Np. cud w Kanie Galilejskiej: dla jednego będzie istotne posłuszeństwo Jezusa swojej Matce Maryi, jak też wiara w Niego Jego Matki, dla innego, przemiana wody w wino będzie symbolizować przemianę człowieka pod wpływem Jezusa Chrystusa, jeszcze inny będzie widzieć przychylność Jezusa wobec ludzkich potrzeb (także zabawy).

Spotkałam się też z interpretacją, że Jezus pochwała pijaństwo, czy też, że woda wcale nie stała się winem, tylko uczestnicy byli tak pijani, że nie wiedzieli co piją. Ale takie właśnie interpretacje wykraczają poza przyjęte założenia